

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek VII Het Boek van Yoga

Canto Een

De Vreugde van de Hereniging: de Beproeving van het Voorweten van de Dood en de Smart en de Pijn in het Hart

Sri Aurobindo

Het Lot volgde haar voorziene onveranderlijke weg.

Mensen's hoop en verlangens maken de reizende wielen,
Die het lichaam van zijn lotsbestemming dragen
En zijn blinde wil leiden naar een onbekend doel.

Zijn lot binnenin hem vormt zijn daden en regels;
Het gezicht en vorm ervan zijn reeds in hem geboren,
Zijn afkomst ligt in zijn geheime ziel:
Hier schijnt Materie het lichaam's leven te vormen
En de ziel volgt, waar haar natuur hem brengt.

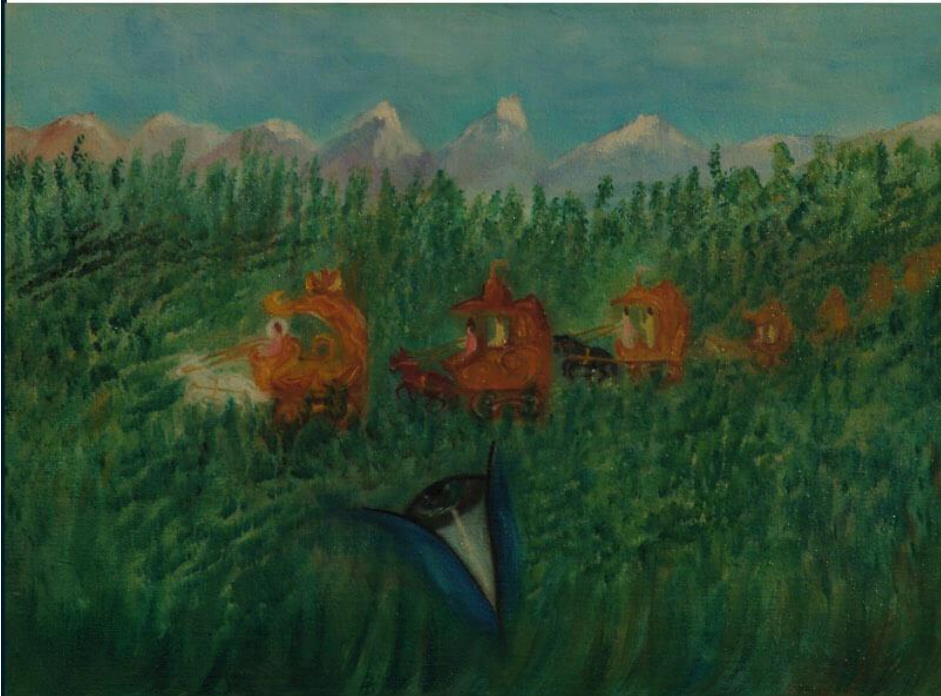
Natuur en Lot dwingen zijn vrije wil's keuze.

Maar grotere geesten kunnen deze balans omkeren
En de ziel de artiest maken van zijn lot.

Dit is de mystieke waarheid, die onze onwetendheid verbergt:
Doem is een passage voor onze ingeboren kracht,
Onze beproeving is de verborgen geest's keuze,
Ananke is ons wezen's eigen besluit.

Alles was vervuld, wat Savitri's hart,
Lieflijk als een bloem en onvermurwbaar, hartstochtelijk en kalm,
Gekozen had en wat op de onbuigzame weg van haar kracht
De lange kosmische kromme tot zijn inzet had gedwongen.

Meditations on Savitri

Nogmaals zat zij achter luide haastende hoeven;
Een spoed van gewapende eskadrons en een van verre
gehoorde stem
Van strijdwagens droeg haar van haar huis.
Een terneergeslagen aarde ontwaakte tot haar stille muze,
Keek omhoog naar haar vanuit een onmetelijke loomheid ...
-Savitri: Boek VII Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Nogmaals zat zij achter luide haastende hoeven;
Een spoed van gewapende eskadrons en een van verre gehoorde stem
Van strijdwagens droeg haar van haar huis.

Een terneergeslagen aarde ontwaakte tot haar stille muze,
Keek omhoog naar haar vanuit een onmetelijke loomheid:
Heuvels, golvend in een heldere waas, uitgestrekte landen,
Die lui op hun gemak lagen onder de zomerhemelen,
Regio na regio weids onder de zon,
Steden als chrysolieten in de ruime vuurzee
En gele, trage rivieren, gaand als leeuwen gemaand,
Leidden naar de Shalwa grensgebieden's smaragdgroene routes,
Een gelukkige frontlijn voor ijzeren onmetelijkheden
En sobere pieken en titanische verlatenheden.

Nog eens was de schone en lotsgebonden plaats nabij,
De grenzen stralend met de bossen's heerlijkheid,
Waar zij het eerst het gezicht van Satyavan ontmoette
En hij als een, die ontwaakt tot een droom,
Een of andere tijdloze schoonheid en werkelijkheid zag,
De maan-gouden lieflijkheid van hemel's aarde-geboren kind.

Het verleden week terug en de toekomst naderde:
Ver nu naar achteren lagen Madra's ruimtelijke zalen,
De witte gekerfde pilaren, de koele schemerige alkoven,
Het getinte mozaïek van de kristallen vloeren,
De torenhoge paviljoenen, de wind-gerimpelde poelen
En tuinen, zoemend met het gemurmel van bijen,
Weldra vergeten of een bleke herinnering,
Het fontein's geklater in de witte steen-omrande poel,
De bedachtzame middaguur's plechtige trance,
Het zuilenrij's droom-grijs in de stille avond,
De langzame maanopkomst, als de Nacht valt.

Ver achtergelaten waren nu de bekende gezichten,
Het gelukkige zijden gebabbel op gelach's lippen
En de dichtbij klampende greep van vertrouwde handen
En adoratie's licht van lieflieliebbende ogen,
Geschonken aan het enige soevereine van hun leven.

Natuur's oorspronkelijke eenzaamheid was hier:
Hier was alleen de stem van vogel en beest,
De asceet's ballingschap in het schemer-bezielde reusachtige
Onmenselijke woud, ver van het opgewekte geluid
Van mensen's zorgeloze gesprek en zijn drukke dagen.

In een wijde avondstond met één rood oog van wolken,
Door een nauwe opening, een groen bebloemde kloof,
Vanuit het uitzicht op hemel en land kwamen zij
In een machtig huis van smaragdgroene schemering.

Daar, verder geleid door een zwak broedend pad,
Dat zwoegde onder de schaduw van enorme stammen
En onder de takken, gierig met zonneschijn,
Zagen zij lage rieten daken van een hermitage,
Samengedrongen onder een stukje azuurblauw
Op een zonverlichte open plek, die de uitbraak leek
Van een blije glimlach in de woud's monsterlijke hart,
Een ruwe toevlucht voor het denken en de wil van de mens,
Gadegeslagen door de bevolkende giganten van het woud.

Meditations on Savitri

Aangekomen in de ruw gehouwen hoeve gaven zij,
Zonder verder het vreemde van haar lot in twijfel te trekken,
Hun trots en hun beminde aan de grote blinde koning,
Een vorstelijke pilaar van gevallen macht
En de statige, door zorg gedragen vrouw, eens een koningin,
Die nu niets hoopte voor zichzelf van het leven,
Doch alles slechts hoopte voor haar enige kind ...
Zij namen afscheid van haar met pijn beladen bezwaarde
harten ...

Gedreven door de singulariteit van haar lot,
Hulpeloos tegen de keuze van Savitri's hart,
Lieten zij haar alleen met haar verrukking en haar doem
-Savitri: Boek VII Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Aangekomen in de ruw gehouwen hoeve gaven zij,
Zonder verder het vreemde van haar lot in twijfel te trekken,
Hun trots en hun beminde aan de grote blinde koning,
Een vorstelijke pilaar van gevallen macht
En de statige, door zorg gedragen vrouw, eens een koningin,
Die nu niets hoopte voor zichzelf van het leven,
Doch alles slechts hoopte voor haar enige kind,

Die vroeg van dat ene hoofd van het partiële Lot
Om alle vreugde van de aarde, al hemel's schoonheid.

Wijsheid en schoonheid bewonderend als een jonge god's,
Zag zij hem bemind door de hemel als door haarzelf,
Zij verheugde zich in zijn schranderheid en geloofde zij in zijn lot
En wist niet van het naderbij komende kwaad.

Enige dagen talmend aan de bosrand
Als mensen, die de vertrek's pijn uitstellen,
Onwillig om bedroefde klampende handen te scheiden,
Onwillig om voor de laatste maal een gezicht te zien,
Zwaarmoedig over het verdriet van een komende dag
En zich verwonderend over de zorgeloosheid van het Lot,
Dat met ledige handen haar hoogste werken breekt,
Namen zij afscheid van haar met pijn beladen bezwaarde harten,
Zoals, door onafwendbaar lot gedwongen, wij scheiden
Van een, die we nooit meer zullen zien;
Gedreven door de singulariteit van haar lot,
Hulpeloos tegen de keuze van Savitri's hart,
Lieten zij haar alleen met haar verrukking en haar doem
In de enorme woud's ongetemde last.

Alles achter zich latend, wat eens haar leven was,
Alles verwelkomend, wat van nu af aan het hare en het zijne was,
Verbleef zij met Satyavan in de wilde wouden:
Onschatbaar achtte zij haar vreugde, zo dicht bij de dood;
Afgezonderd met liefde leefde zij voor liefde alleen.

Alsof in zelf-balans boven de mars van de dagen,
Beschouwde haar onbeweeglijke geest de haast van de Tijd,
Een standbeeld van passie en onoverwinnelijke kracht,
Een absolutisme van een lieflijke gebiedende wil,
Een kalmte en een gewelddadigheid van de goden,
Ontembaar en onveranderlijk.

Eerst was voor haar onder de saffieren hemel
De bosrijke eenzaamheid een schitterende droom,
Een altaar van de zomer's pracht en vuur,
Een hemel-gekroond, bloem-getooid paleis van de goden
En elke scene ervan was een glimlach op verrukking's lippen
Alle stemmen ervan dichters van geluk.

Er was een zingen in de terloopse wind,
Er was een glorie in de minste zonnestraal;
De nacht was een chrysopraas op een fluwelen doek,
Een beschutte duisternis of een maanverlichte diepte;
De dag was een purperen schouwspel en een hymne,
Een golf van het gelach van licht van morgen tot avond.

Zijn afwezigheid was een droom van herinnering,
Zijn aanwezigheid was het keizerrijk van een god.

Een samengaan van de vreugdes van aarde en hemel,
Een trillende gloed van voorbij huwelijksvervoering,
Een snellen van twee geesten om één te worden,
Een branden van twee lichamen in één vlam.

Geopend werden poorten van onvergetelijke zaligheid:
Twee levens waren gesloten binnen een aardse hemel
En lot en droefenis vluchtten voor dat onstuimige uur.

Maar nu faalde spoedig zomer's vurige adem
En menigten blauwzwarte wolken kropen door de hemel
En regen vluchtte pruilend over de druipende bladeren
En storm werd de woud's titanische stem.

Dan, luisterend naar de donder's noodlottige slag
En de vluchtige kletterende voetsporen van de regenbuien
En het langdurige ontevreden jagen van de wind
En verdriet, dat mompelt in de door geluid geërgerde nacht,
Kwam de smart van heel de wereld haar nabij.

Nacht's duisternis leek haar toekomst's dreigende gezicht.
De schaduw van haar minnaar's doem verrees
En angst legde zijn handen op haar sterfelijke hart.

De momenten snelden snel en meedogenloos voorbij; verontrust
Herinnerden haar gedachten, haar denkvermogen Narad's datum.

Een siddering bewoog, die rekenschap gaf van haar rijkdommen,
Zij telde de onvoldoende dagen er tussenin:
Een ijzingwekkende verwachting klopte aan haar borst;
Vreselijk waren voor haar de voetstappen van de uren:
Smart kwam, een gepassioneerde vreemde, aan haar poort:
Uitgebannen, wanneer in zijn armen , verrees het uit haar slaap

Om s'morgens naar haar gezicht te kijken.

Vergeefs vluchtte zij in afgronden van gelukzaligheid
Van haar achtervolgende voorweten van het einde.

Hoe meer zij zich onderdompelde in liefde, hoe meer de angst groeide;
Haar diepste verdriet verrees uit de lieflijkste diepten.

Herinnering was een doordringende pijn, zij voelde elke dag
Als een gouden bladzijde, die wreed werd weggerukt
Uit haar te dunne boek van liefde en vreugde.

Zo slingerend in sterke vlagen van geluk
En zwemmend in voorvoelen's sombere golven
En verdriet en verschrikking voedend met haar smart,
Zaten zij voor nu tussen haar boezem's gasten
Of ijsbeerden afgezonderd in haar inwendige kamer,
Staarden haar ogen blind in de toekomst's nacht.

Vanuit haar afzonderlijke zelf keek zij en zag,
Terwijl zij zich onder de onbewuste beminde gezichten bewoog,
In de geest een vreemdeling, ofschoon in het hart zo nabij,
De onwetende glimlach van een wereld, die gelukkig verder ging
Op haar weg naar een onbekende doem
En zich verwonderde over de zorgeloze levens van mensen.

Alsof in verschillende werelden liepen zij, ofschoon dichtbij,
Zij verzekerd van de terugkerende zon,
Zij gehuld in kleine uurlijke hoop en taken,
Was zij in haar verschrikkelijke kennis alleen.

De rijke en gelukkige heimelijkheid, die haar eens
Omhulde, alsof in een zilveren prieel
Afgezonderd in een helder nest van gedachten en dromen,
Maakte plaats voor tragische uren van verlatenheid
En eenzaam verdriet, dat niemand kon delen of weten,
Een lichaam, dat te snel het einde ziet van vreugde
En het breekbare geluk van zijn sterfelijke liefde.

Haar vredige gezicht, stil en lieflijk en kalm,
Haar gracieuze dagelijkse handelingen waren nu een masker;
Tevergeefs keek zij in haar diepten om
Een grond van stilte en de geest's vrede te vinden.

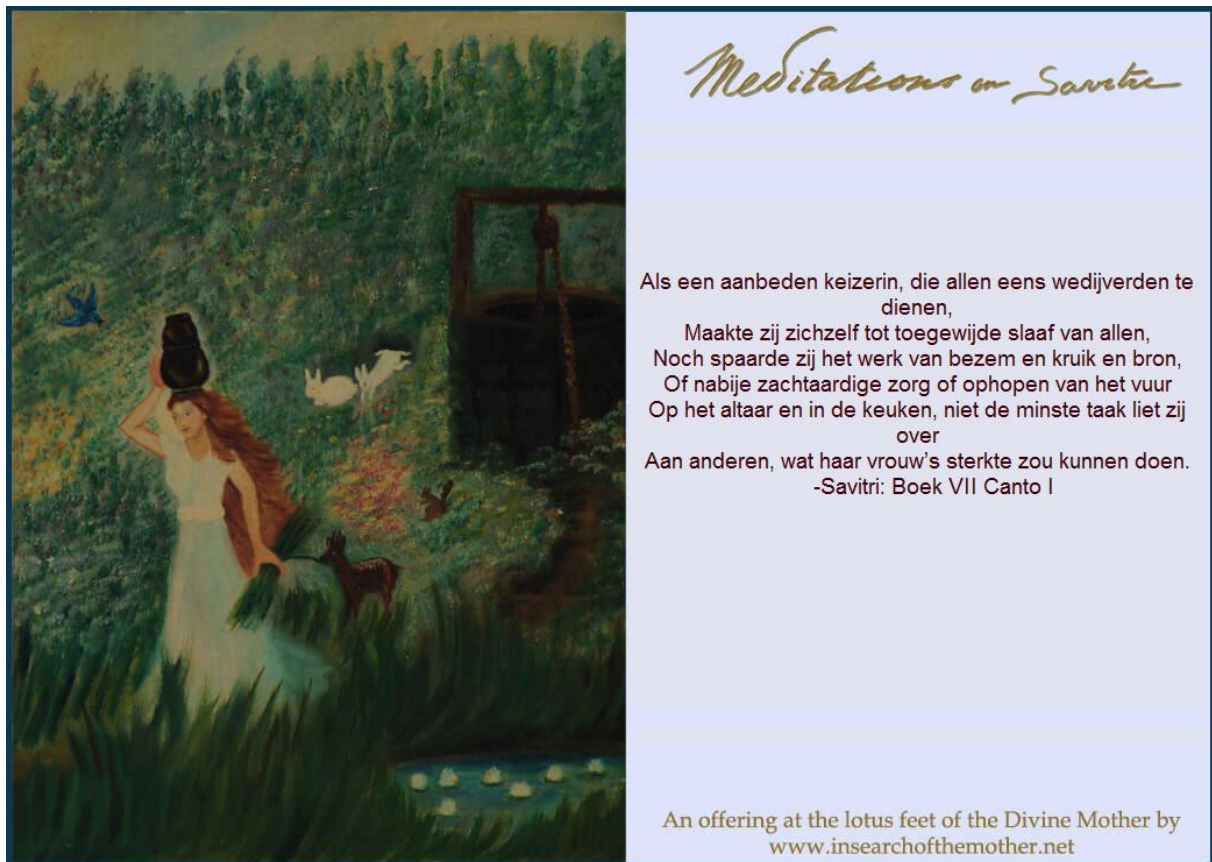
Nog steeds was voor haar het stille Wezen binnenin verborgen,
Dat leven's drama voorbij ziet gaan met onbewogen ogen,
Dat het verdriet ondersteunt van denkvermogen en hart
En in de menselijke borst de wereld en het lot draagt.

Een glimp of flitsen kwamen, de Tegenwoordigheid was verborgen.

Alleen haar gewelddadige hart en gepassioneerde wil
Waren naar voren geduwd om de onveranderlijke doem te ontmoeten;
Weerloos, naakt, gebonden aan haar menselijke lot,
Hadden zij geen middelen om te handelen, geen manier om zich te
redden.

Deze hield zij in bedwang, niets werd aan de buitenkant getoond:
Zij was voor hen nog het kind, dat zij kenden en liefhadden;
De bedroefde vrouw binnenin zagen zij niet.

Er werd geen verandering gezien in haar mooie bewegingen:

Als een aanbeden keizerin, die allen eens wedijverden te dienen,
Maakte zij zichzelf tot toegewijde slaaf van allen,

Noch spaarde zij het werk van bezem en kruik en bron,
Of nabije zachtvaardige zorg of ophopen van het vuur
Op het altaar en in de keuken, niet de minste taak liet zij over
Aan anderen, wat haar vrouw's sterkte zou kunnen doen.

In al haar daden scheen een vreemde goddelijkheid:
In het eenvoudigste gebaar kon zij een eenheid brengen
Met aarde's stralende mantel van licht,
Een verheffing van gewone daden door liefde.

De Al-liefde was de hare en haar ene hemelse koord
Verbond alles met alles met haar als een gouden band.

Maar wanneer haar verdriet te dicht naar de oppervlakte drong,
Schenen deze dingen, eens gracieuze toevoegingen aan haar vreugde,
Betekenisloos voor haar, een glanzende schil,
Of waren een rondte, mechanisch en leeg,
Haar lichaam's handelingen, niet gedeeld door haar wil.

Altijd nam achter dit vreemde verdeelde leven
Haar geest, als een zee van levens vuur,
Bezit van haar minnaar en klampte zich aan zijn lichaam,
Eén verstrengelde omarming om haar bedreigde metgezel te bewaken.

's Nachts lag zij wakker door de lange stille uren,
Broedend over de schat van zijn boezem en gezicht,
Hing over de slaapgebonden schoonheid van zijn voorhoofd
Of legde haar gloeiende wang op zijn voeten.

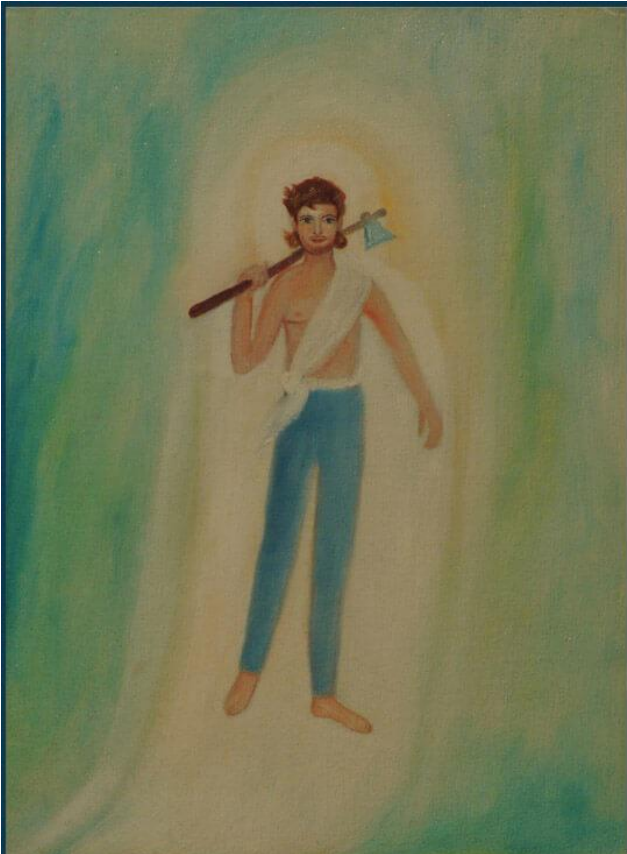
's Morgens ontwakend, klampten haar lippen zich eindeloos aan de zijne,
Onwillig om ooit weer te scheiden
Of deze honingdrank van talmende vreugde te verliezen,
Onwillig om zijn lichaam van haar borst los te maken,
De tedere ontoereikende tekens, die liefde moet gebruiken.

Onverdraagzaam over de armoede van de Tijd
Verlangde haar passie, die de vluchtige uren aangreep,
De opoffering van eeuwen in één dag
Van kwistige liefde en het branden van extase;
Of anders streefde zij om zelfs in sterfelijke tijd
Een kleine ruimte te bouwen voor tijdloosheid
Door de diepe vereniging van twee menselijke levens,
Haar ziel afgeschermd, verborgen in zijn ziel.

Nadat alles was gegeven, verlangde zij meer;
Zelfs onbevredigd door zijn sterke omarming,
Verlangde zij te roepen, "O tedere Satyavan,
O minnaar van mijn ziel, geef meer, geef meer
Van liefde, nu gij nog kunt, aan haar, die gij bemint.

Prent uzelf in voor elke zenuw om te bewaren,
Wat naar u de boodschap trilt van mijn hart,
Want spoedig scheiden we en wie zal weten voor hoe lang,
Voordat het grote wiel op zijn monsterlijke ronde
Ons bij elkaar zal brengen en tot onze liefde? "

Te zeer beminde zij om een noodlottig woord te spreken
En haar last te leggen op zijn gelukkige hoofd;
Zij drong het opwellende verdriet terug in haar borst
Om binnenin te verblijven, stil, niet geholpen, alleen.

Meditations on Savitri

Maar Satyavan begreep het soms half ...
De ongepeilde afgrond van haar diepe gepassioneerde
wens. ...
Toch groeiden zij altijd steeds dichter naar elkaar,
Tot het leek, dat geen vermogen hen uiteen kon drijven,
Omdat zelfs lichaam's muren niet konden scheiden.
Want, terwijl hij door het bos zwierf, ging vaak
Haar bewuste geest met hem mee en wist wat hij deed,
Alsof hij in haarzelf bewoog;
Hij, minder bewust, huiverde van ver met haar.
-Savitri: Boek VII Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemother.net

Maar Satyavan begreep het soms half,
Of voelde tenminste met het onzekere antwoord
Van onze gedachteblinde harten de onuitgesproken nood,
De ongepeilde afgrond van haar diepe gepassioneerde wens.

Al zijn snellende dagen, die hij kon vrijmaken
Van het werk in het bos bij het kappen van het hout
En het jagen van voedsel in de wilde bosrijke velden
En dienstbaarheid aan zijn vader's zichtloze leven,
Gaf hij aan haar en hielp de uren vermeederen
Door de nabijheid van zijn aanwezigheid en zijn omhelzing
En gulle tederheid van naar het hart zoekende woorden
En het nabije kloppen van hart op hart.

Alles was te weinig voor haar bodemloze behoefte.

Als zij in zijn aanwezigheid even kon vergeten,
Dan vulde smart zijn afwezigheid met zijn pijnlijke aanraking;
Zij zag de woestijn van haar komende dagen
Verbeeld in elk eenzaam uur.

Ofschoon zij met een vergeefse denkbeeldige zaligheid
Van vurige vereniging door dood's deur van ontsnapping
Droomde, dat haar lichaam gekleed was in begrafenisvlam,
Wist zij, dat zij zich niet moet vastklampen aan dat geluk
Om met hem te sterven en, zijn mantel grijpend, hem te volgen
Door onze andere landen, als blije reizigers
Tot in het liefelijke of verschrikkelijke Verdere.

Want deze bedroefde ouders zouden haar hier nog nodig hebben
Om het lege overblijfsel van hun dag te helpen.

Vaak leek het haar, dat de eeuwen's pijn
Hun essentie in haar enkele rampspoed had geperst,
In haar een gemartelde wereld geconcentreerd.

Aldus verbleef zij in de kamer van haar ziel,
Haar liefde kluisterend om met heimelijk verdriet te leven
Als een stille priester met verborgen goden,
Onverzoend door de woordloze opoffering van haar dagen,
Haar verdriet naar hen verheffend als wierook,
Haar leven het altaar, zichzelf het offer.

Toch groeiden zij altijd steeds dichters naar elkaar,
Tot het leek, dat geen vermogen hen uiteen kon drijven,
Omdat zelfs lichaam's muren niet konden scheiden.

Want, terwijl hij door het bos zwierf, ging vaak
Haar bewuste geest met hem mee en wist wat hij deed,
Alsof hij in haarzelf bewoog;
Hij, minder bewust, huiverde van ver met haar.

Altijd groeide de statuur van haar passie;
Smart, angst werden het voedsel van een machtige liefde.

Toegenomen door haar kwelling, vulde het de hele wereld;
Het was haar hele leven, werd haar hele aarde en hemel.

Ofschoon in het leven geboren, een kind van de uren,
Wandelde het onsterfelijk, onverslaanbaar als de goden:
Haar geest strekte zich onmetelijk uit in goddelijke sterkte,
Een aambeeld voor de slagen van Lot en Tijd,
Of moe van verdriet's gepassioneerde luxe,
Werd smart's zelf kalm, met matte ogen, resoluut,
Wachtend op een of andere inzet van haar vurige strijd,
Een of andere daad, waarin het voor altijd kon ophouden,
Zegevierend over zichzelf en dood en tranen.

Nu wachtte het jaar op de rand van de verandering.

Niet langer zeilden de stormen op ontzaglijke vleugels
Of schreed de donder in toorn over de wereld,
Maar nog steeds werd een gerommel in de hemel gehoord
En regen druppelde lusteloos door de droevige lucht
En grijze langzaam drijvende wolken sloten de aarde in.

Zo sloot haar verdriet's zware hemel haar hart in.

Een stil zelf verborg zich hierachter, maar gaf geen licht:
Geen stem kwam omlaag van de vergeten hoogten;
Slechts in de privacy van haar broedende pijn
Sprak haar menselijke hart tegen het lichaam's lot.

EINDE VAN CANTO EEN